

Σχόλιο στην υμνολογία της Υπαπαντής του Κυρίου

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

Διακόνημα: Υπαπαντή θα πει “υποδοχή”. Με άλλα λόγια, μια αγκαλιά. Η Υπαπαντή είναι η συνάντηση με τον Χριστό, η οποία γλύκανε το ευλογημένο γεροντάκι, τον Συμεών, τόσο πολύ, και τον γέμισε με τόση απερίγραπτη χαρά, που μετά ήθελε να φύγει από αυτόν τον κόσμο. Από την πολλή συγκίνηση και χαρά, η ψυχή ήθελε να φύγει από το σώμα. Το σημερινό γεγονός είναι μια πάρα πολύ όμορφη και γεμάτη υπερφυσικό νόημα γιορτή. Οι άγιοι πατέρες μας, εξέφρασαν στους ύμνους που συνέθεσαν, όπως αυτούς της σημερινής ακολουθίας, κάτι από τα θεία νοήματα που οι ίδιοι είχαν αξιωθεί να γνωρίσουν, όχι διανοητικά, βέβαια, αλλά εμπειρικά και βιωματικά εν Πνεύματι Αγίω. Ας ζητάμε και εμείς από τον καλό μας Κύριο να μας δώσει μια αίσθηση του απίστευτου γλυκασμού της αγάπης Του, γιατί αυτό είναι το παν. Για να μπορέσει να γίνει αυτό, όμως, πρέπει να εγκαταλείψουμε την αμαρτία, και να γίνουμε σαν τον δίκαιο Συμεών.

Σ’ένα ύμνο της εορτής της Υπαπαντής ο εμπνευσμένος υμνογράφος ομιλεί στην αρχή για το μέγα και ανερμήνευτο μυστήριο της ενανθρωπήσεως του δευτέρου Προσώπου της Αγίας Τριάδος και στη συνέχεια παρουσιάζει τη σκηνή της Υπαπαντής, της υποδοχής δηλαδή που έκανε στο θείο Βρέφος, φωτισμένος από το

Πνεύμα του Θεού ο πρεσβύτες Συμεών.

«Κόλπων του Γεννήτορος μή χωρισθείς τη Θεότητι, σαρκωθείς ως ευδόκησας, αγκάλαις κρατούμενος της Αειπαρθένου, χερσίν επεδόθης του Θεοδόχου Συμεών, ο τη χειρί σου κρατών τά σύμπαντα. Διό νύν απολύεις με, περιχαρώς ανεκραύγαζεν, εν ειρήνη τόν δούλον σου, οτι είδον σε, Δέσποτα».

Αυτό που τονίζει εξ αρχής ο υμνωδός το ακούμε και στην Ακολουθία των «Χαιρετισμών»: «Όλος ήν εν τοις κάτω και των άνω ουδόλως απήν ο απερίγραπτος Λόγος ...». Ο Θεός λόγος, το δεύτερο Πρόσωπο της Αγίας Τριάδος, όταν ευδόκησε και συγκατέβη να σαρκωθεί για τη σωτηρία μας, ενώ κατήλθε στη γη, δεν έπαυσε να βρίσκεται και στους ουρανούς σύνθρονος με τον Πατέρα Του. Και όταν έγινε άνθρωπος από Μητέρα Αειπάρθενο, που ήταν Παρθένος πριν από την υπερφυσική Γέννησή Του, κατά τη Γέννησή Του και μετά τη Γέννησή Του, ήλθε στο Ναό του Σολομώντος, σαράντα μέρες μετά τη θαυμαστή Γέννησή του, σύμφωνα με τις διατάξεις του Μωσαϊκού Νόμου. Ήλθε βασταζόμενος στην αγκαλιά της Μητέρας Του και εδόθη από Αυτήν στα χέρια του πρεσβύτες Συμεών, που ονομάσθηκε «Θεοδόχος», διότι αξιώθηκε να δεχθεί στα χέρια του τον Θεάνθρωπο, Εκείνον, ο Οποίος ως Θεός συγκρατεί τα σύμπαντα. Και όλος συγκίνηση και χαρά ο ευλογημένος εκείνος πρεσβύτες Συμεών, που του είχε δώσει υπόσχεση ο Θεός ότι θα αξιωνόταν να δει πριν πεθάνει τον αναμενόμενο επί αιώνες Μεσσία, αναφώνησε: «τώρα πλέον πάρε με κοντά Σου, Κύριε της ζωής και του θανάτου· αφού αξιώθηκα να δω Εσένα, τον Δεσπότη μου, δεν έχω τίποτε άλλο καλύτερο να δω!».

Με πόση πραγματικά χάρη, με πόση απλότητα ο εμπνευσμένος υμνωδός φυτεύει στο νου και στην καρδιά των πιστών μεγάλες αλήθειες δογματικές ως προς την ενανθρώπιση του Θεού, ως προς το πρόσωπο της Θεοτόκου! Και πώς ζωντανεύει εμπρός μας τη συγκινητική στιγμή της Υπαπαντής, της υποδοχής του θείου Βρέφους στο Ναό του Σολομώντος!

Και σ' ένα μικρό αλλά θαυμάσιο ικετήριο ύμνο προς την Υπεραγία Θεοτόκο, που ψάλλεται από όλους σχεδόν τους πιστούς σε γλυκερό μέλος, ο υμνωδός παρακαλεί την Παναγία που την ονομάζει ελπίδα όλων των Χριστιανών, να σκέπει, να φρουρεί και να φυλάττει με την παντοδύναμη προστασία της όλους όσοι ελπίζουν στην Χάρη της.

«Θεοτόκε, η ελπίς πάντων των Χριστιανών, σκέπε, φρούρει, φύλαττε τούς ελπίζοντας εις Σέ».

Τον ψάλλουμε και γλυκαίνεται η καρδιά μας. Τον ψάλλουμε και νοιώθουμε την Παναγία, που κρατεί στην αγκαλιά της τον Υιό και Θεό της, να αγκαλιάζει με το ιερό βλέμμα της και όλους εμάς, τα παιδιά της.

Είναι ο χαρακτηριστικός ύμνος της εορτής της Υπαπαντής. Γεμίζει με συγκίνηση, αλλά και με αισιοδοξία την ύπαρξή μας. Με τη βεβαιότητα ότι Εκείνη που αξιώθηκε να βαστάσει μέσα της και στην αγκαλιά της Εκείνον που βαστάζει στην παλάμη Του τα σύμπαντα, έχει μεγάλη παρρησία ενώπιόν Του. Έχει μητρική παρρησία και μπορεί να βοηθεί καθένα, που προστρέχει στις μητρικές, θεομητορικές, πρεσβείες της με θερμή πίστη. Κάθε πιστό που αναθέτει «την πάσαν ελπίδα» του σ' Εκείνην.

Πηγή: [Χριστιανική Φοιτητική Δράση](#)